

MÜSLÜMANLARIN BİLİNÇLİ YAŞAMI

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihi ve sahbihi ve men tebi'âhu bi-ihsânin ecmaîn.

Emmâ ba'd:

Allah'ın üzerimizde sayılamayacak kadar nimetleri var. Hamd ü senâlar olsun, Allah dâim eylesin. Nimetlerden sonra mihnete, makbuliyetten sonra mahrumiyete düşürmesin.

Bize en büyük şerefi müslüman olmakla, iman bahşetmekle vermiştir. En büyük izzet ve itibar odur. Ayrıca şu şerefle iftihar ediyor ve bu sorumluluğun ağırlığını da bütün gücümüz, bütün şuurumuzun gücüyle hissediyoruz: Allah bizi sırf yaşayalım diye buraya göndermemiş. Görevli bir ümmet olarak göndermiş.

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ﴾

Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâsi.¹

---

¹ 3/Âl-i İmran, 110.

Yani insanlar için özel bir misyonla, görevle görevlendirilmiş bir topluluk eylemiş bizi Allah *celle celaluhu*. İzzet;

﴿وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ﴾

*Ve lillâhi'l-izzetü ve li-Rasûlihî ve li'l-mü'minîn.*²

[İzzet] müslümanlarındır. Müslümanlara yakışır ve müslümanlarda olmalıdır. Ve cihanın adaletinin, sulhunun, sükûnun, huzurunun sağlanması ve korunması görevi de sorumluluğumuzdur, üzerimizdedir. Bir başkasının vesayeti ve sultanı altında yaşamak bizim izzetimizle kâbil-i te'lîf değildir.

Onun için son derece sorumlu olduğumuza görüyorum ve etrafımızdaki olayların da son derece planlı ve elimle tutacak kadar yakınımda, neredeyse uzansam yakalayacağım kadar müşahhas bir merkez tarafından İslâm'ın aleyhinde çalışmalar yapıldığını âdetâ görüyorum. Yani Allah'ın verdiği müsaadeyle Allah'ın düşmanları, imanın hasımları, müslümanların rakipleri son derece organize olmuş güçler halinde ve son derece şerli bir güç ve

---

² 63/Münâfikûn, 8.

kuvvetle çok yakınıımızda bulunuyorlar. Canavarın solukları duyuluyor. Soluklarının sıcak nefesi çirkin kokusu duyuluyor. Onun için müslümanın her zaman içinde olması gereken uyanıklığa davet etmek istiyorum bütün müslümanları.

Zaten bizim tarikatımızın prensiplerini koyan Abdülhâlik-i Gücdevânî Efendimiz birinci madde olarak *hûş der-dem* prensibi koymuş ki yani her nefes alışverişte şuurlu olmak, gafil olmamak. Leh üzere olmamak, boş bir hal üzere bâtil üzere olmamak, uyumamak; ana prensibi bu. Her bir nefesi alıp verirken bile Allahu Teâlâ hazretlerinin huzurunda olduğunu hissederek sorumluluklarını, hayatın kendisine yüklediği sorumlulukları bilen bir insan olarak yaşamak lazım.

a. Bir Savaş Vakasıyla Karşı Karşıyayız. Dost Kim. Düşman Kim

Bu konuşmalarda şunu vurgulamak istedik ki savaş ihtimali -buna olasılık diyorlar yeniler- ile değil vâkıası ile karşı karşıyayız. Yani ihtimal ile değil vâkıa ile karşı karşıyayız. Olasılıkla değil olgunun içindeyiz. Bunu ben söylesem bir mana ifade etmez ama Milli Birlik Komitesi'nde bulunmuş bir asker hem de böy-

le okulları birincilikle bitirmiş, iddialı bir asker söyleyince zaten savaşın içinde olduğumuzu, o zaman herhalde kimsenin itiraza mecali kalmaz.

Şimdi muhterem kardeşlerim İslâm'ın azınlı tarihi hasımları var. Ve bunlar bertaraf edilmemiş. Aksine onlar İslâm vazifesini, İslâm'ın irşat ve tebliğ ve korunması ve îlâ-yı kelimetullah'ı yüklenmiş olan güçleri sendeletmiş durumda. Ecdadımızın asil çalışmalarını sendeletmiş durumda. Biz 70 yıldır çok büyük bir fiili harbin içine girmemiş bir topluluk olarak yaşadık. Ve biz tek tip, Fruko şişesi imal eder gibi, yarım da demeyeceğim, çok daha aşağı nispette aydın yetiştiren bir eğitimin içinden geçtik. Tarihi misyonumuzu da, çizgimizi de, istikametimizi de, dostumuzu da, düşmanımızı da tanımadık. Dost dost diye nicelerine sarıldık; azılı düşmanlar çıktı. Sadık dostumuzu doğru tespit edememiştik. Son tecavüzler ve hırılıtlar, dış göstermeler bize düşmanlarımızın hakiki çehresini gösterdi. Bu bakımdan bunda da bir hayır var, hikmet var diyoruz, bir musibet bin nasihatten daha hayırlı olduğu için.

Ve ben geçen 70 yılın m¼cadelesini biliyorum. İlk ¼nce İslâm her Şeyden silinmiŐ. Tarih kitaplarında İslâm tarihi bile okutulmaktan korkulmuŐ. Gazetelerde İslâmî romanlar bile tefrika edilmekten devlet g¼c¼yle baskıyla kaldırılmıŐ bir ortamın içinden, Allah diyenler suç¼st¼ tesbihleriyle, takkeleriyle yakalandı diye gazetelerin haber verdiği durumlardan, Medrese-i Y¼sufiyelerde ¼mr¼n¼ geçiren m¼sl¼manların yaŐadıĐı ilelerden sonra derin, rahat nefes alma imkanlarının yavaŐ yavaŐ, milletin g¼c¼yle, zoruyla, isteğiyle, çalıŐmasıyla, duasıyla, Allah'ın da duaya ica-bet etmesiyle adım adım kazanıldığını [biliyorum].

Ama bu zamanın ve Şu anda içinde yaŐadıĐımız zamanların, yine de meselenin ciddi-yet ve vahametiyle orantılı olarak hızlı bir Şekilde değerlendirilmediğini g¼r¼yorum. Yani zaman var, sonra çok ihtiyaç duyulacak boş zaman, ferah zamanı. Bu zaman vahametinin ciddiyyetiyle m¼tenasip bir Şekilde hızlı değerlendirilmiyor.

Her zaman s¼ylediĐim bir husus var. Bazı kardeşlerimiz Mehdi *aleyhisselam*'ın gelmesini, kıyametin kopmasını d¼Ő¼n¼p titriyorlar.

Hayatlarını ve faaliyetlerini dondurmüşlar. Arabasını tamir etmiyor, boya etmiyor, çürütüyor arabasını. Ve inşaatını bırakmış, alışverişini bırakmış, pasif bir şeye yönelmiş. Ben onlara gülüyordum. Ve kendilerine de söylüyordum, diyordum ki: Yani siz büyük kıyameti bekliyorsunuz ama 3 yıl 5 yıl sonra, 10 yıl sonra, 50 yıl sonra, 100 yıl sonra gelecek, 1000 yıl sonra gelecek bir olaydan titriyorsunuz ama size bir an kadar yakın mesafede bulunan bir başka kıyamet var. Kendi özel, şahsi kıyametiniz, küçük kıyametiniz. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

İzâ mâte'l-insânü fe-kad kâmet kıyâmetühû.

Bir insan öldü mü onun kıyameti kopmuş demektir. Başka kıyameti ne beklesin! Öldü mü işi bitti demektir. Onun için çok daha fazla hazırlanmak lazım. Dervişliğin şeyi de budur. Yani tarikatın dervişe verdiği aksiyonun esası da budur. Hızın kaynağı da budur. Yani her an ölebilirim diye Rabiyetü'l-Adeviye'nin sabah çıktığı zaman nefsine:

“Ey nefsim, akşama yetişemeyeceksin. Bugünün son günündür, Allah'ın rızasına uygun geçir.” dediği gibi. Bir acelecilik ve bir toptan

pazarlık ile ana meseleleri görerek çalışmak, şuur içinde olmak meselesini kavramıyor kardeşlerimiz. Rehavet içinde. Bu rehavet karşı taraftan da empoze ediliyor. Yani bakın bir Rum kadını şimdiye kadar üç bin Anadolu gence frengi aşılatabildim diye sevinebiliyor. Kuzeydeki Nataşaların da görevinin bu olduğu çok net olarak doktor kardeşlerimiz tarafından ifade ediliyor. Yani şeyden Karadeniz kıyılarından Doğu Anadolu'ya, Doğu Anadolu kasabalarına, şehirlerine kadar bir yayılan değişik tür bir savaş, çok kalleşçe, çok sinsice bir savaş.

Dört bir tarafımız ve cümle cihan düşmanımız. İçimizde de düşmanlar var. Hem hudutlarımızın içinde düşmanlar var hem de bednimizin içinde düşmanlar var. O halde kademe kademe düşmanlarla muhasara edilmiş olan insanlarız. Ve gerçekten eğer İslâm'da ümit kesmek olmasaydı bir başkası bunalıma düşebilirdi bu durum karşısında, bu kadar menfî düşmanlar karşısında. Ama ümitsizliğe düşmek âyet-i kerîmeyle yasaklanmış bize, *lâ taknetû min rahmetillah* diye.

Sonra bir şeyi daha biliyoruz. Bu da çok önemli. Bir müslümanın sırtını hiçbir vechile

dünya üzerinde bir gayrimüslim hiçbir tarz ile yere getiremiyor, öldürmekle bile. Çünkü öldürdüğü zaman şehit ediyor. Hiçbir şekilde bir müslümanı zarara uğratmak mümkün değil. Kalırsa zaten kazanmışsa, yenmişse gazi oluyor. O onun için daha iyi.

Şimdi bu toplantının ve konuşmaların hiç kâfi olmadığını itiraf edelim. Yani konuşma, konuşmaların kendi iç kaliteleri bir tarafa bu meseleye hazırlanmak konusunda bu sadece bir küçük numunedir, küçük bir gösteridir, küçük bir ışıktır. Meselenin çok daha geniş çapta olduğunu sizde belki konuşmacıların konuşmaları anında hissetmişsinizdir. Ben bu konuda bir komisyonun toplanıp bir kitap hazırlaması gerektiğine kâniyim. Yani savaş konusunda camiamızı, milletimizi ve ümmetimizi ikaz etmek için klasik cihat kitaplarının dışında çok daha pratik bir kitap hazırlamak gerektiğine kâniyim. Bir komisyon hazırlanıp bu yapılmalı diye düşünüyorum.

Şimdi savaşla iç içeyiz. Savaşın olgusu, vâkıası içindeyiz. Her an birtakım bir şeyler olabilir çevremizde. Bir an gözünüzü yumun, kendinizi Güney Doğu Anadolu'nun bir köyünde, kasabasında düşünün. Nevşehir'de, İstan-

bul'da değil de orada dūřunūn. Ve ben oradan kardeşlerimi dinliyorum. Benden gōç izni istiyorlar. Gōç için izin istiyorlar. Mūsaade edin biz bu kasabadan kalkalım, falanca yere gitmek istiyoruz diyorlar. Oranın Őeyleri yani yerleşik ahalisi. Demek ki Anadolu'nun birtakım kısımları seyahat edilemez, yaşanılamaz durumda. Fiilen bu bōyle. Ve askerī harekāt devam ediyor. Ve askerī karakollar bombalanıyor. Pusuya dūřürölüyor devriyeler. Kışlalar roketatarla Őey yapılıyor. Onlar da mukabil hareketler yapıyorlar filan. Yani bu iřin Őakasının olmadığını hatta terōr ve anarşi denilen bu bir değişik savaş, savaşın bōyūk Őehirlere de bulaştırıldığını gōruyoruz, biliyoruz.

şimdi bu savaşın şimdiye kadar gōrdüğümüz Őekilleri ũzerinde mutlaka mūteyakkız olmalıyız. Net kanaatlere sahip olmalıyız. Ve hazırlıklı olmalıyız. Tedbirli olmalıyız. İlk yapacağımız iř, Tūrkiye'nin bu yıl Aęustos ayı içinde geleceğine dair senaryolar var. Yani tahminler, planlar, projeler, ihtimaller, hayaller, sinsi menfur planlar vesaireler. Olur veya olmaz, tehdit veya kendi yandaşlarına işaret, veya ihtimal.

b. Savaş Olmasın Diye Savaşmak, Önleyici Tedbirler

Ama her ne olursa olsun mutlaka ilk yapacağımız şey, savaş olmasın diye bir savaş vermemiz gerekiyor. Yani savaş çıkartmamak, savaşın içine bulaşmamak gayretinde olmalıyız. Çünkü savaş bizim aleyhimize. Barış İslâm'ın yayılması için çok daha güzel. Yani eğer Yugoslavya'da savaş çıkartılmamış olsaydı biz oraya vaizlerimizi göndermiştik, dostlar edinmiştik. Arkadaşlar, gelen gidenler vardı. İyi münasebetler kurmuştuk. Belki bu münasebetleri geliştirerek orada İslâm'ın tekrar canlanmasına yarayacak çalışmaları yapmak içindeydik. Ve hakikaten de harp olmasıydı bizim için çok daha iyi olurdu. Oradaki müslümanlar için çok daha iyi olurdu.

Ama düşman boş durmuyor. Plansız değil, gafil değil, projesiz değil. Zaten müslümanları orada yerleştirmenin, karıştırmanın, azınlıkta tutmanın planlarını yapmış ve zaman zaman defalarca katliama mâruz bırakmış. Tabii tehlikeyi gördüğü için şimdiden karşı tedbirleri alıyor. Ve biz pek de bir şey yapamıyoruz.

Demek ki aslında savaş olmasa masum münasebetler halinde, kültürel münasebetler

halinde, hatta ticari münasebetlerle çok daha güzel çalışmalar yapılabilir. O halde taktik olarak, strateji olarak savaşın çıkmamasını sağlayacak iç ve dış tedbirleri almamız gerekiyor. İlk çalışmamız[ın] var gücümüzle bu yönde olması lazım.

Bunu konuştuk. Mesela Agâh Oktay Beyle görüştük. Ben sordum çay içerken kendisine, yani bu savaşın çıkmaması konusunda beynelmilel bir çare düşünür mü, düşünmekte mi diye. “Valla hocam, kuvvetli olmaktan başka bir çaresi yoktur.” dedi. Yani bu beynelmilel saha, kuvvete dayanan bir sahadır. Birlik ve beraberlik içinde olmaktan başka bir çare yoktur. Yani Kur’ân-ı Kerîm’in emrini sizler ve bizler uygulayacağız.

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ﴾

*Ve eiddû lehüm me’stetağtüm min kuvvetin.*³

Yani gücümüzün yettiği her cins; kültürel, sosyal, ekonomik, ticari, askeri, politik her türlü silahı, gücü, kuvveti kullanacağız ve karşı taraf korkacak bu yekparelikten, bu ha-

³ 8/Enfâl, 60.

zırlanılmış olmaktan. Ve aman ben bunlara bulaşmamayım, ben bunlara çatmayayım diyecek, yolunu değiştirmek zorunda kalacak.

Bir mühim nokta var. Onu çok net olarak tespit ettim ve müjde olarak size söylüyorum. Bu adamlar çok korkak, fevkalade korkak; çünkü yaşamak istiyorlar. Yaşamak isteyen insan korkak olur, müslüman da olsa korkak olur. Hayatlarından başka bir amaçları olmadığı için çok korkar. Onun için de büyük çaplı, kanlı bir savaşı hiçbirisi istemiyor. Bunu bildikleri için oturdukları yerlerden, burunları kanamadan, çeşitli entrikalarla ve sinsi ve daimî kan kaybına yol açacak metotlarla bizleri yıpratmaya çalışıyorlar.

Bilmiyorum duydunuz mu, İspanya'daki boğa güreşlerinde boğa İslâm'ı sembolize edermiş. Matadorların da onu yaralayıp kanını akıta akıta sonra burnundan soluyarak böyle çökmesini sağlayan, oyunları da İslâm'a karşı yapılan çeşitli tedbirleri sembolize edermiş. Hakikaten bir konuşmacının konuşmasından hatırlayacaksınız, Agâh Oktay Bey söylemişti. Ve ben bu kitabı zaten yıllarca önceden makalelerimde dikkatinizi çekmiştim. Yani papalık müslümanlarla çarpışmak için ticaret yollarını

vurmak ve ekonomilerini çökertmek tedbirini dahi koyuyor. Yani bunları çökertmek için ticaretlerine imkân vermeyelim, yollarını keselim, Rodos'u alalım, gemiler rahat gidemesin, ticaretleri engellensin, kazançları olmasın diye.

Onun için ben dergimizde âcizane naçizane bir kampanya açtım ki hasımlarımızın hiçbir malını almayın, hiçbir malını almayın!

Yani ölecek misiniz onların bir şeyini almadığınız zaman?

Aç mı kalacaksınız, açıkta mı kalacaksınız?

Kendi kendine yeterli, her türlü sahip olan nadir ülkelerden biriyiz. Yani suyumuz yeter, gıdamız yeter, her şeyimiz yetebilir. Katiyen başkasının yani sizin malınız olmayan, başkasının malını almayın. Başkasının malını almak ona bahşişte bulunmak, kan vermek, can vermek, kuvvet vermek demektir. Ne arabasını alın, kendiniz yapın. Kendimiz bir araya gelelim. Parçaları toplayarak İspa marka bir araba yapalım. Ama onların hiçbir şeyini almayalım. Ne radyosunu alın, ne saatini alın, ne otomobilini alın, ne gıdasını alın, ne kumaşını alın; hiçbir şeyini almayın!

Zaten ekonomik bakımdan çıkmaz içindedir. Etraftan borç arayıp duruyorlar. Avrupa'nın ekonomileri, en sağlam ülkeleri sarsıntı içinde. Yani İslâm âlemi onlardan alışveriş yapmamakla bile onları çökertebilir. Bu noktanın üzerine tekrar dönelim.

Hayatınızda prensibiniz olsun. Aldığınız mal bir müslüman kardeşinizin malı olsun. Bir müslümanın ürettiği mal olsun. Katiyen başkasının malını almayın, yurtiçinde veya dışında.

Katiyen evinizin içine lüzumsuz eşya doldurmayın!

Katiyen milyonları ıvır zıvıra yatırmayın! İşe yarayan şeye yatırın. Yani bir savaş olduğu zaman evinizi bırakıp gideceksiniz. Bakın üzerindeki güvelenmesin diye ilaçları bile duran çarşafı biz açtık diyor Yugoslavya'da gezen kardeşlerimiz. Olaylara katılan, gören kardeşlerimiz. Yani evi hiçbir şeyini alamadan bırakıp gitmek zorunda kalıyor. O halde yükte hafif olacaksınız, pahada ağır. Ve kötü şartlarda işinize yarayan şeyleri alacaksınız.

Bu fevkalade önemli; boykot yapmak, malını almamak, ticaret yapmamak ve bunu açıkçada söylersiniz. Ey Fransa! Mademki sen Ermenistan'ı destekliyorsun, bundan sonra

senden hiçbir şey almıyorum. Gelip yalvarıncaya kadar, pabucumun altını yalayıncaya kadar senden bir şey almayacağım diyebilirsiniz. Ey Almanya! Bundan sonra senin hiçbir şeyini kullanmayacağım diyebilirsiniz. O malın alternatifini ararsınız. Müslümana muzır olmayan bir başka malı özellikle alırsınız.

Biz bazı deterjan markaları üzerinde bunun yıllar önce denemesini yaptık. Dergilerimizde hiç de o deterjan firmasından bir maddî menfaat istemeden, hatta o şahıs belki onu bilmez bile. Yani bizim ona yaptığımız iyiliğin farkında bile değildir. Şu markayı kullanın dedik. Bana zarflar geliyor, mektuplar geliyor içi şişkin vesaire. Meselenin şuurundan haberdar değil, yok efendim bilmem çamaşırını iyi yıkamıyormuş da şu oluyormuş da bu oluyormuş da bilmem ne. Niye bizi buna alıştıyorsunuz vesaire. Yani milletin bu işin öneminden haberi yok. Katiyen müslüman olmayanın malını almayın! Eğer o sahada müslümanın malı yoksa onun üretimine geçin. Onun üretimine geçin ve altına mesela bir İspa damgası basılsın, o kullanılsın.

Sonra, dost ve müttefik bulma ve arama çalışmalarını mutlaka süratle yapıp tahakkuk

ettirmek zorundayız. Bu çok önemli bir noktadır. Bizim dikkat edilirse Türkiye içinde bile ittifak hâsıl olmamıştır. Olanlar da dağılmıştır. Müslümanlar parça parçadır, rakip rakiptir, grup gruptur, hasım hasımdır, gıybetçidir, iftiracıdır, dedikoducudur. İslâm ahlakına yakışmayan durumdadır. Liderleri komplekslidir ve meselelerin şuurundan habersizdir. Onun için mutlaka müslümanların ittibâsında bile bir sorumluluk taşıması lazım. Yani ittibâyâ salih ve uygun olmayan bir kimseye ittibâ etmek, ona omuz vermek vebaldır.

Ve men kessere sevâde kavmin fe-hüve minhüm.

Kim uygun olmayan bir grubun içinde yer alıyorsa onlardan sayılır. Onların hesabına yazılır gider. Onun için ve katiyen,

لَا طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ

La tâ'ate li-mahlûkin fî ma'siyeti'l-Halîk.

Allah'a isyanda hiçbir daha yukarıdaki başa itaat edilmez. Allah'a isyanda kula itaat çok büyük rezalettir, kepazeliktir. İslâm'a yakışmayan bir şeydir. En faziletli cihat zalim yöneticinin, amirin, idarecinin, sultanın, melikin karşısında hak sözü söylemektir. Eğer

Saddam'ın etrafında onu destekleyen şoursuzlar olmasaydı Saddam Irak'a bu kadar zarar veremezdi. Eğer falanca ülkede an'anevi, mânasız, budalaca bağılıklar olmasaydı İslâm âlemi böyle kepaze duruma düşmezdi, perakende duruma gelmezdi. Onun için mutlaka tabanı birleştirmeye çalışmak lazım ve mutlaka yurtiçinden ve dışından samimi, takvâ ile müzeyyen, ahlâk-ı hamîde sahibi insanlarla bütünleşmek lazım.

Biz, bunu itiraf ediyorum, hiç yapamadık. Yani hudutlarımızın dışında, içeride yapamadık ki dışarıda yapılsın. Hudutlarımızın dışındaki kardeşlerimizle bütünleşme olmadı. Bence Irak'ın problemlerinin çözülmesi Türkiye'yle birleşmesiydi. Kral Faysal ve Nuri Sait Paşa zamanında Menderes'le bu düşünülmüştü. Ama her iki taraf da ihtilalle bertaraf edildi. Bu şeyi düşündükleri için öyle cezalandırıldı her iki taraf da. Ama onları devirenler de hayır görmediler ama en iyi çare eskiden olduğu gibi birleşmesiydi şeyin.

Şimdi ben bunu yine, bazıları dudak bükecekler ama yine söylüyorum. Problemin çıkışı bundan başka bir şey değildir. Niçin Hafız el-Esed'e ittibâ ediyor yani Suriyeliler yap-

tıkları ortadayken? Niçin Saddam'a itaat ediyor? Niçin falanca ahâli, filanca ahâli falanca nâ-ehil yöneticiye körü körüne, taparcasına bağlı, itirazsız? Allah'a itaatten daha öne getiriyor ona itaati. Niye onu putlaştırıyor?

Bizim aleyhimize yazı yazanlar çizenler işte putlandırmaktan şirkten vesaireden bahsederler. Ama hiç bu konudan bahsetmezler. Asıl fiilen İslâm âlemini parçalayan nokta budur. Buna hiç şey yapmazlar. Biz insanları nefis terbiyesine, tezkiye-yi nefse, marifetullahı götürmeye çalışıyoruz. Talebenin bize muhabbetini şirk diye tahrip etmeye çalışıyorlar. Yapacaksın asıl git sen ötekilerle uğraş yani.

c. Düşmanı da Parçalama Çalışmaları Yapmak Lazım

Üçüncüsü düşmanı parçalama çalışmalarını mutlaka yapmak lazım. Bu büyük bir politika işidir. Tabii müstakil politika güdebilecek politikacıların, siyasilerin işidir. Düşmanın ana vasfı birleşmektir. Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfnde bildiriyor. Yani bu Beni Asfar'ın güzel birtakım vasıfları vardır, onlar ittifak ederler, şöyle yaparlar böyle yaparlar diye, meliklerini bile icabında te'dib ederler

diye Efendimiz onların bu vasıflarına bir hadîs-i şerîfnde işaret ediyor. Şimdi onların tarih boyunca bizlerle yaptığı savaşlar hep ittifakla bir araya gelerek yapılmış savaşlardır. Onlar kuvvetli düşmanın karşısında birleşmeyi daima yapmışlardır. Ama ehl-i tevhid olan müslümanlar katiyen bu güzel şeyi yapmıyor. Yani birlik ve beraberlik değil de bölünme bölünme bölünme bölünme... içinde. Zaten bölünmüşüz, bir Türkiye kalmış. Türkiye'yi de bölüp hatta müslüman olan bazı kimseler bir de Kürdistan olsun, bir de bilmem ne olsun diye düşünebiliyorlar. Bunu ideal edinebiliyorlar yani. Daha başka şeyler düşünebiliyorlar. O halde biz birliği sağlamaya çalışacağız. Müşterek noktalar bulmaya çalışacağız. Ve karşı tarafın birliğini parçalayıcı birtakım tedbirleri komisyonlar, politikacılar düşünsünler taşınsınlar. Çarelerini bulsunlar.

Tabii bizim en büyük zararımız irşat ve tebliğ ve iş birliği çalışmalarını ihmal etmemizdir. Osmanlı'nın da en büyük kusuru budur. Sulh içinde insanları yaşatmak önemli değildir. Hele Yıldırım Beyazıt'ın kendisinin karşısında hayranlık duyan esirlerine "Gidin, yine bana gelin çarpışın." demesi de bence

hüner değildir gibi geldi. Bunlar nefsanî işlerdir. Mühim olan onlara yani "Biz sizinle herhangi bir zafer için çalışmadık, zaferi Allah veriyor. Mühim olan doğru yola gelmenizdi. Ben sizden dilerim ki Allah'ın kulu olasınız, âhirette ebedî saadete eresiniz. Benim için mühim olan odur." diyebilmeliydi yani mücahit komutan, cihadın maksadının insanlara Hakkı götürmek olduğunu söyleyebilmeliydi ve onların buradan ülkelerine müslüman gidebilmesi lazımdı, gidebilmeliydiler. Osmanlı bunu yapmadığı için ve içindeki gayrimüslimlerin tesviyesini bile kafasından silecek çalışmalar yapmadığı için onun cezasını çekiyor. Bu bir ilahi cezadır.

Tabii burada konuşmacılar çok acı bir şey söylediler. Yüreğime hançer gibi saplandı. Hala yani kafamda ve yüreğimde saplantı duruyor. Diyor ki, gelişmiş silahlara sahip müstevlîler, gelişmemiş ülkelerde ne kadar zulümler yaptılar. Ateşli silahlara sahip olanlar nasıl karşılarındakileri mağlup ettiler. Evet, bu böyledir. Avrupa 1500-1490 küsurda meşhur, ondan önce de daha önce müslümanlar gitmiş ama ispat edilmiş bir şey. Amerika'ya oluk oluk böyle hapis kaçkını, ip kaçkını, kazık

kaçkını insanlar gidince orada Kızılderilileri, İnkaları, Aztekleri nasıl mahvettiler, medeniyetlerini nasıl yıktılar, zenginliklerini servetlerini nasıl alıp getirdiler, İngilizler Avustralya'yı bulduğu zaman ve Avrupalılar Aborjin denilen yerli ahaliyi nasıl katliama uğrattılar... Afrikalıların sömürgeciler tarafından nasıl öldürüldükleri nasıl köle olarak kullanıldıkları düşünülüyor.

Onun için milletçe ve devletçe ve askerçe ve sivil olarak silahın mutlaka en mükemmeli ni yapacak durumda olmamız lazım. Yani ben her şeyi bırakıp en mükemmel silah yapma çalışması içine milletçe girilmesi gerektiği kanaatindeyim. Ve büyük stokların hazırlanması gerektiği kanaatindeyim. Ve belki Batılılarda olmayan mükemmellikte, çok masraf istese dahi silahların aranıp bulunması, yapılması, mevcut silahların özellikleri yan yana konulup bunları aşacak özellikte, mesela onun menzili bir buçuk kilometre ise sizinki iki kilometre olmalı. Onun menzili havaya doğru şu kadar feet ise sizinki daha fazla olmalı.

Mesela Mevlüt dedi ki, kaleşnikofun mermisi şu işi yapıyor, ama bir şey adı söyledi. kalekol mu dedi? Kalekol mermisi dedi,

ondan çok daha hafif. Bu güzel. Ağırılık tasarufu vesaire var ama tahribatı çok daha büyük dedi. Mesela insan aradığı zaman en güzel olanını bulabilmeli. Ben biliyorum nükleer güce sahip değiliz. Belki sahipsek bile onu bir bomba yapacak duruma getirmiş değiliz. Yapmışsak bile deneyle şey yapmış değiliz, denemiş değiliz galiba milletçe. Sanıyorum buna fırsat verilmedi emperyalist güçler tarafından. Ama biz konvensiyonel silahlarla çok mükemmel teçhiz olunursa onlar ölümden korktukları için biz onları yeneriz. Yani mesele Bosna Hersek'e bir silah yardımı yapabilin, Sırpaları şeye kadar sürerler, Macar hududuna kadar sürerler. Çünkü onlar ölümden korkuyor, bizimki şehitliğe can atıyor. Yani şehit olmaya gidiyor. Geliyor bana, ben kaç tane gencin sorusuna muhatap oldum. Hocam müsaade edin, Bosna Hersek'e gideyim veya şuraya buraya gideyim diyor.

Muhterem kardeşlerim tabii bize milletçe Milli Eğitim'de öyle, böyle afyonlu şeyler yutturulmuş ki yani biz herkesi dost sanmışız. En son dünya politikasındaki değişme ve gelişmelerde de Rusya'yı uslandı ve dağıldı sandık. Yani o da bir ayrı görüntü ve ayrı yanlış algı-

lama ve izlenim, teşhis, yanlış teşhis. Rusya Afganistan'da bir savaşın darbesini yedi. Kendi sisteminin çıkmazları içinde bocaladı. Kendisine yük olan safraları attı. Ama kendi has hudutları içinde daha kuvvetli olmanın çalışmasını yapıyor ve etrafına hıristiyan olan diğer ülkelerle dostluk bağları kurarak, müttefiklerle bütünleşerek daha iyi kenetlenerek kuvvetleniyor.

Bu bizim için yine aynı tehlikedir. Yani Yugoslavya'da çektiğimiz, Bulgaristan'daki katliamların arkasında dahi yine Ruslar vardı. Bugün Kafkasya'daki katliamın arkasında da yine onlar vardır. Biz, ben Ermenilerle mücadeleyi bir nimet olarak görmüştüm ilk başladığı zaman. Bu fırsattan istifade ederiz, Nahcivan ile büyük Azerbaycan arasındaki koridoru alırız. Böylece direkt bir bağlantımız olur diye düşünüyordum. Bu yapılamadı. Bence burada çok karagözlü olup bu işi başarmak lazımdı. Nasıl olsa savaşı onlar başlattı diye canlarına okumak lazımdı. Ciğerlerini sökmek lazımdı. Fakat taktik ve strateji olmadığı için bu sağlanamadı.

İkinci bir koridor Gürcistan'ın kuzeyinde, Dağıstan'ın güneyindeki vadidir. Bu Şeki'den,

hocamızın vatanı olan yerden Bakü'ye kadar uzanır. Bu da Gürcülerin ve Ermenilerin kontrolünde olduğundan bundan da istifade mümkün değil. Yani siz Sarp hudut kapısından Batum'a, oradan doğuya doğru yönelerek Bakü'ye kadar gidebilirsiniz nispeten dağların arasında mevcut olan bir geçitten faydalanarak. Bu da hesap edilemedi.

Ayrıca bunun kuzeyinde Osetya'da vesaire den Çeçenistan'dan geçen ve Batum'un kuzeyindeki Soçi vesaire limanları ile Hazar Denizi tarafındaki Mohaçka tarafını bağlayan bir başka koridor var. Orayı da Rusya iki taraftan kırmak ve kesmek istiyor, o koridoru da. O da tabii birleşik devletler topluluğu içine alınmış arazi olduğu için ondan koparmak zordur ama strateji olarak bu kanalların açılmasından başka çare yoktur. Bu yapılmayınca, ben şeyi Muzaffer Bey'in Çin elçisinin söylediği sözü doğru anlamadığına kani oldum. Yani yakında komşu olacağı demesi Çin elçisinin, siz Türkistan'a kadar geleceksiniz böylece hem-hudut olacağız demek istiyor. Tabii korkuyor. Türkiye'nin Çin'in hududuna kadar gelmesi Çinin hududundaki Türklere de müspet tesir eder diye korkusundan Çin Türki-

tan'ındaki Singyang eyaletindeki nüfus kesafetini kendi lehine değiştirme çalışması yapıyor.

şimdi bizim tabii mü'min kardeşlerle btnleşmemiz gerekirken, btnleşeceğimiz en kolay malzeme Azerbaycan ve Orta Asya'daki has mslmanlardır ki çok temiz mslmanlardır. Yani bozulmayanları vardır. Ve tabii o babaların, o dedelerin evlatları kısa zamanda ıslah olurlar. Bizim onlarla bütünleşmenin çaresini bulmamız gerekirdi. Yapılmamıştır.

İran'la, her ne pahasına olursa olsun İran'ı halletmek zorundayız. İran bizim Pakistan'la btnleşmemizi, Afganistan'la btnleşmemizi, Güneydoğu Asya'daki 350 milyon müslümanla btnleşmemizi sağlayacak yol üzerinde bir koca taştır. Büyük bir manidir. Bunu ne yapıp yapıp halletmemiz lazım; şuradan girerek, buradan girerek onların içindeki mesela yüzde 40'tan fazla Türk ırkından insan var, birtakım Sünniler var. şiilerin içinde de İmam Humeyni dolayısıyla fikirlerinde, tarihi şeylerinde biraz değişme olanlar var filan deyip.

Yani Yunanistan'la dostluğu Avrupa devletleriyle dostluğu düşünüyorsunuz. Onlar şirk içinde değil mi? Onlar küfür içinde değil mi?

Lekad keferellezîne kâlû inne'Ilâhe sâlisü selaseh ve hüve Mesîhü'bnü Meryem diyen insanlar kâfir değil mi?

Onlarla ittifakı düşünüyor, İran'la düşünmüyor ve İran'la bütünleşmeyelim diye kıyametler kopartılıyor, provokasyonlar yapılıyor. İran'la ne yapıp yapıp bir şeyler, o hudutların serbest çalışmasını, geliş gidişin sağlanmasını mutlaka önemli bir olay olarak görüyorum. Bu hususta çalışmalar yapmak gerektiğine kâniyim.

Sonra, askerler derler ki en iyi müdafaa hücumdur. Biz böyle gelsinler bakalım nasıl savunacağız filan düşünmek gibi pasif bir duygu içinde olacağımıza elimize silahı aldığımız zaman “Ya Allah!” diye nerelere saldırabileceğimizi düşünmeliyiz. Yani Trakya diyorlar ki dümdüz bir arazidir. İşte Rus tankları oradan kalkar buraya kadar gelirse şu olur. Suriye'nin tankları bilmem şuradan şey yaparsa şöyle olur böyle olur. Niye sen onun gelmesini bekliyorsun? Sen git. Sen git, tabii hudutları sen tut. Çaresini sen düşün. Onun için böyle stratejilerin, planların önemli yerlerin tespitini çok önemli faaliyetler, yani harp olmadan önceki faaliyetler olarak görüyorum.

Yugoslavya'nın, Kafkasya'nın elimizde bir Türkçe haritası yoktur. Utanç verici bir durumdur. Bir araştırma enstitümüz yoktur. İlk-sav'da dış Türklerle ilgili kurduğumuz enstitülerin mutlaka çalışır hâle gelmesi lazım. Ayrıca bir de savaş stratejisi enstitüsü kurmamız lazım. Stratejik araştırmalar enstitüsü kurmamız lazım. Ve haritalar, çeşitli şeyler orada bulunmalı. Hangi şehrin nerede bulunduğunu bilmiyoruz. Mesela Krayina bölgesinde Hırvatlar Sırlara hücum etmiş. Haritaya bakınca, ha dedim normal. Zaten şimdiye kadar durdukları kabahatti bu aptalların. Krayina bölgesi Venedik'e yakın taraf, yani Bosna Hersek'in batısında. E Hırvat Sırp'ı orada içinde barıştırsa ahmakların ahmağı olur. Madem ayrı bir devlet kurmak istiyor, elbet oraya saldıracak her ne pahasına olursa olsun. Çünkü orası batısı. Yani ortada Hırvatistan var, şey var Bosna Hersek var. Batıda yine Sırp var. Doğuda yine Sırp var. Öyle şey olur mu? Tabii Hırvat buna razı olmayacak, saldıracak her ne pahasına olursa olsun.

Ama tabii bu harita yok, düşünce yok, bilgi yok, görgü yok, çalışma yok, enstitü yok, tahlil yok, takip yok, nüfus sayımı yok, oradan

dost yok, tanıdık yok, bildik yok. Tabii böyle şeyler olunca, böyle gafletler, böyle tembel-likler, böyle ataletler, böyle cahillikleri olunca bir şey olmuyor. Tabii tıbbî tedbirlerin, hastanelerin vesairelerin düşünülmesi lazım.

d. Savaş Korkusu Savaştan Önce Yenil- melidir. Savaş Savaştan Önce Kazanı- lır Veya Kaybedilir

Savaştan önce, bir kere savaş korkusunu yenmesini öğretmemiz lazım halkımıza. Çünkü savaş bizim için iki güzellikten birisini kazanma vasıtasıdır. İkisinin de, iki yolun da sonu cennete gider. Şehit olmaktır, şehitlik en yüksek mertebedir. Gazi olmaktır, zafer kazanıp İslâm'ı bir adım daha ileri götürmektir. O bakımdan bizim bir kere savaşla ilgili soğuk duygularımızın mutlaka izale edilmesi ve müslümanların savaş konusunda, cihat konusunda, şehadet konusunda mutlaka isteklendirilmesi lazım. Ve neyin sevap olduğunu neyin günah olduğunu mutlaka onlara öğretmek lazım. Bu bir.

İkincisi bence savaş, savaştan önce kazanılıyor veya kaybediliyor gibi. Yani ben böyle kendi kendime düşündüm, bir vecize koyayım ortaya. Savaş, savaştan önceki hazırlıklarla

kazanılır veya kaybedilir. Önceden iyi hazırlanmış olan kazanır. Hazırlıksız yakalanan, hazırlıksız yakalanana baskın tarzında yakalanmış deniliyor askeri bakımdan. Yakalandı, tabii cezasını çeker, hiçbir hazırlığı yok. Şimdi Bosna Hersek'teki kardeşlerimizin ikmal yolu yok. Yardım alma imkanları Hırvatların kontrolündeki bölgelerden geçiyor. Kendi iç hazırlığı yok. Silahını yapma imkânı yok. Böyle savaşa hiç hazırlanmamış, savaşı hiç düşünmemiş bir grup insan. Allah yardımcıları olsun yani. İnşallah umulmadık bir yerden Allah yardım eder.

﴿ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ

لَا يَحْتَسِبُ ﴾

*Ve men yettekı'llahe yec'al lehû mehracen ve yerzûkhû min haysü lâ yehtesibü.*⁴

Takvâ ehli olursa Allah ummadığı yerden tahmin edilmeyen bir lütuf ihsan eder. Allah takvâ sahibi eylesin.

Şunu çok net olarak görüyorum ki savaşta niyetin çok büyük önemi var. Zafere de tesiri var. Sahabe ordusu bile sayısının çokluğundan

⁴ 65/Talâk, 2-3.

zafer kazandığını sandığı zaman hezimete uğradı. Başında Peygamber olan ordu bile kendisine *a'cebetküm kesretüküm* diye âyet-i kerîmeyle bildirilen bir kusur içine düştükleri için. Sayınızın sizi hayran bırakması, kendinizin sayınızın çokluğundan zafer kazandığınızı sanmanız demek oluyor. Demek ki Allah rızası için yapacak insan. Sonucun Allah'tan olduğunu bilecek. Zafer önemli değil. Eski mücahitler öyle diyorlardı.

“Bu düşmanla çarpışmayalım, bunların adedi fazla.” Hayır, Peygamber Efendimiz bizi buraya düşmanın çokluğunu veya azlığını düşünsünler diye göndermedi. Bizim vazifemiz çarpışmaktır. Yeneriz veya yeniliriz. Yani sonuçla ilgili mütalaa bizim için önemli değildir. Madem buraya geldik, bunlarla çarpışmamız emredildi. O halde çarpışacağız zihniyetinde idiler. O bakımdan bunların güzel öğretilmesi lazım halkımıza. Halk bunu bilmiyor. Biz de bilmiyoruz. Yani ekseriyetle bilinmiyor.

Savaşı yapacak kimsenin kemali çok önemli. Fikri çok önemli. Kâmil insanlardan kâmil işler çıkar. Nâkıs insanlardan kâmil iş çıkmıyor. Cihat da çıkmıyor. Güzel bir cihat da çıkmıyor. O bakımdan yani cihat edecek

kimselerin, hiç olmazsa komutanlarının başındaki insanların insân-ı kâmiller olması lazım. Bunun başka çaresi yok. İnsân-ı nâkıs olursa Afganistan'daki savaştan sonraki durum olur. Nâkıslardan büyük zararlar gelir.

Sonra, gördüğümüz bir şey var ki rakamlarla bildirdiler burada konuşmacılar. Eskiden savaşlar cephede oluyorken ve ahâli az zarar görüyorken günümüze doğru yaklaştıkça yapılan savaşlarda askerden çok sivillerin öldüğü, yüzde 85'e kadar bu zayıatın, sivillerden zayıatın yüzde 15'lerden 17'lerden yüzde 85'lere çıktığını görüyoruz. Asıl siviller öldürülüyor. Çünkü askerinin elinde silah var, adam ölmek istemediği için ona sataşmıyor. Gidiyor öbür taraftan çökertmeye çalışıyor. Arka taraftan kuyusunu kazarak moralman çökertmek istiyor veya desteğini kopartmak istiyor. O bakımdan savaş sadece erkeklerin işi değil. Bu çok net olarak görülüyor. Çok net olarak görüyorum ve duyan hanım kardeşlerimizin de olduğunu bildiğim için bastıra bastıra söylüyorum. Kadınların ve çocukların bile savaşa hazırlanması lazım. Bizim hanımlarımızın koşması bile yoktur. Savaş olsa bir yerden bir yere gidemez bile, tıkanır. Ben bile tıkanıyorum, yani şura-

da merdivenlerden hızlı çıktığım zaman, imamlığa geçtiğim zaman ayetin sonuna kadar nefesimle tamamlayamıyorum. Bu idmansızlıkla olmaz.

Mevdudi'nin askerleri sabah namazından sonra koşuyormuş. Sabah namazından sonra koşulmaz. Her şey Resûlullah'ın emrettiği zamanda yapılır. Sabah namazından sonra zikir vaktidir, zikir yapılır. Zikirden sonra koşarsın. Öğleden önce koşarsın. Öğleden sonra koşarsın. Yani senin koyduğun kaide Resûlullah'ın koyduğu kaidenin önüne geçmemeli.

Ama kadınıımız da nefesinin açılması için, kilosunun atılması için, koşabilmesi için şunun için, bunun için yetiştirilmeli. Yani evde hanım hanım duruyor ama şimdi artık yani karate, tekvando şunu bunu, yakın savunma şeyleri hepsi dahil hepsini öğrenmeli. Ve yanında bir silahı bulunmalı. Şurasında bir bıçağında bulunmalı. Bir fısfıslar var şimdi fıs diye şey yaptığın zaman karşı tarafı bayıltıyormuş filan. Onlardan bulunmalı. Onları da pazarlasın bizim dergiler. Ama mutlaka silahlı olmalı.

Bir şey daha öğrendim bu konuşmalarda. Zaten biliyordum da yani kararım kesinleşti. Düşmana teslim olmak olmuyor. Çünkü onların

ahde vefası yok. Tarihte de böyledir. Tarihte de mesela bir kaleyi teslim almak için otururlar anlaşılır. Tamam, kadınlara çocuklara dokunmayacağız. Kaleyi teslim edin. Mücahitler çıksın. Elinde alabildikleri şeyler kadar alsınlar. Mesela Avusturya'da böyle anlaşmalar yapılmıştır Osmanlı-Avusturya savaşlarında. Kaleyi teslim aldıkları zaman kadın çocuk erkek küçük büyük hepsini öldürmüşlerdir. Onların ahde vefası yoktur. Bu biri.

Haçlılar Anadolu'ya Kudüs'e sefer yaptıkları zaman fethettikleri her kalede kadın ve çocuk çocuk ihtiyar hepsini öldürmüşlerdir. Çünkü onların ana zihniyetini Kur'ân-ı Kerîm bize bildiriyor ama biz Kur'ân-ı Kerîm bilmiyoruz.

﴿ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَالُوْا لَيْسَ عَلَيْنَا فِى الْاٰمِيْنَ سَبِيْلٌ ﴾

*Zâlike bi-ennahüm kâlû leyse aleynâ fi'l-ümmiyyîne sebîl.*⁵

Yani kendilerinden olmayanlara her şeyi yapabilecekleri kanaatinde adamlar. Halbuki bizde papaza dokunulmayacak, savaşmayan kimseye dokunulmayacak, arazi tahrip edil-

⁵ 3/Âl-i İmran, 75.

meyecek, şu yapılmayacak bu yapılmayacak. İnsanlık var, yani medeniyet var. Onlarda kalleşlik kanun, kaide. şimdi ifte standart diye aylardır yıllardır gazetelerde tenkit edilen şeyin de aslını Allah razı olsun Ahmet kardeşimizin konferansından öğrenmiş oldum. Yani adamlar bir kere devletler hukukunu kendi aralarında hukuk arasında hukuk kabul edip öteki barbarlara şamil saymadıkları için elbette ifte standart prensipleri bu adamların. Elbette sana kendi aralarında uyguladıkları ahkâmı uygulamayacaklar. Ne diye şikâyet edip duruyorsun, sen de yap karşılığını. Tedbirini sen de ona göre koy.

Bunların ana prensipleri ifte standarttır. Ana prensipleri ahde vefasızlıktır. Hiçbir sözüne güvenilmez. Ve Beni Astar'ın gadri diye biliyorsunuz Antakya'daki Melhame-i Kübra onların gadriyle alakalı olacak. Dost görünecekler, müttefik görünecekler; ondan sonra hıyanet edecekler. Bu onların tarihi kafalarında, yapılarında, kalleşlik ahlaklarının içinde vardır. Ona göre davranacaksınız. Gâvurdan dost, domuzdan post olmaz demiş dedelerimiz. Yani tecrübeye dayalı bir şey. Onların bu

şeyini iyi bilmemiz lazım. Bu bilinmeyince olmuyor.

Onun için kadınların da teslim olması yoktur. Kadınları öldürmek yasak. Bizim yani hani düşmanın eline geçmesin diye bir kurşun sıkmamız olmuyor. O zaman onların eline düşmesi de olmuyor. O zaman bir tek çare kalıyor, kadınların da canını verinceye kadar çarpışması. E bunun için de yetişmesi lazım. Kadın da mücahide olacak. Kadın da şimdi oturacak, kalkacak, kendisini savunmasını ve ölünceye kadar, son nefesini verinceye kadar mücadele etmesini öğrenecek. Çocuklar da, buluş çağına ermiş çocuk da ne yapacağını, nasıl davranacağını bilecek. Bunları öğretmek zorundayız. Bedenen yetiştireceğiz. Bedenen kabiliyetli olacaklar. Fikren cesur olacaklar. Mesleken bizim tıp ilmine mensup kardeşlerimiz kurslar açmışlar, hanımlardan rağbet az olmuş.

Öğrenecekler. Gelecekler; hasta bakıcılık mı, ameliyat mı, pansuman mı, iğne yapmak mı, şunu mu, bunu mu, neyse çeşitli meslekleri öğrenecekler. Başka çaresi yoktur. Silah kullanmayı da öğrenecekler. Silahı görünce patladığı zaman ay kulaklarım deyip silahı

yere atmayacak. Silah bir de yerde patlayıp kendisini yaralamayacak. Alışkın olacak. Başka çaresi yok.

e. **Dervişlik Ölüme Hazır Olma Sanatıdır. Savaşta Dahil Ölüm Güzeldir**

Bir de muhterem kardeşlerim, dervişliğin ben çeşitli şekillerde tarif edilebileceğini düşünüyorum. Dervişlik ölüme hazırlıklı olma mesleğidir. Her an ölebilir, o halde ölüme hazırlıklı olmalıdır. Bir de ölen insanların ölüm durumlarına bakıyorum da, ölümün çeşitleri vardır. Allah bizi güzel bir ölümlle ölmeyi nasip etsin. Nasıl olsa öleceğiz. Bir defa öleceğiz. Allah bu ölümün güzel bir tarzda olmasını nasip etsin. Ölümden korkmakla, kaçmakla, titremekle ölüm de geriye gitmiyor. O halde ölümün şekli, şemai çok önemlidir. Düşmana eğilmeden, düşmana taviz vermeden, düşmanın önünde zelil olmadan, düşmanın kendisini hor etmesine fırsat vermeden güzel bir ölümlle ölmeyi de insan bilmelidir zamanı geldiği zaman.

Emin olun bakıyorum şu anarşist kızlara filan, bunlara kim öğretti bunları diye. Polisle askerle çatışmaya giriyor. Şu anarşist ölü olarak ele geçirildi, kız. Dairede kısıtlanmış, tes-

lim olmuyor yani çarpışıyor. Bu önemli bir husus.

Buraya toplandınız. Umumiyetle gençler geliyor. Yani biz aslında talebeler için yapmadık bu şeyi, o kardeşimiz de bilsin. Bu talebe eğitim kampı değil. Talebe eğitim kampını daha başka yerde yapardık. Ama umumiyetle gençler bu meseleleri biliyor ve geliyor. Müteşekkiriz. Onların da tabii enerjisi var, parası az. Ne yapalım, bizim de paramız az. Onun için parayı böyle bölüşerek yapmak zorunda kalıyoruz faaliyetleri. Yani hepsini biz versek, sizi misafir etsek ama yok. Bence bu paralar ne olacak zaten, fazla olduğu zaman bankaya mı yatırayım, arsa mı alayım filan deniliyor. Yani olanı yeter, olmayanı da Allah yolunda feda olsun.

O bakımdan buradan döndükten sonra ne olacak? Buradan döndükten sonra gittiğiniz yerde, nerede oturuyorsanız ne iş yapıyorsanız savaşa her yönüyle hazırlanacaksınız, bir. Savaş olmaması için gayret faaliyetler içine bütün gücünüzle gireceksiniz.

İki, eğer savaş olursa ihtimaline karşı en iyi hazırlanacaksınız. Tabii bunların en başında, hazırlıklı olmanın en başında Allah'ın hu-

zuruna çıktığı zaman mahcup olmayacak bir durumda olmak ve her türlü gūnahtan kesilip tevbe edip Allah'ın yoluna girmek. Tevbe-i nasuh ile tevbe edip Allah'ın yoluna girmek geliyor.

Gittiğiniz yerde çalışacaksınız. Eğer sizin kasabanızda bizim bir derneğimiz bile yoksa, vakfımızın bir şubesi veya bir derneğimiz yoksa yazıklar olsun size! Yani mutlaka bir köy bile olsa bir derneğiniz olacak. Bir düzeniniz olacak. Ve bu meseleleri konuşacaksınız, düşüneceksiniz. Hepinize görev düşüyor. Bu bir büyük yükür, sosyal yükür, ümmetin yüküdür, insanlığın yüküdür, faziletin yüküdür, Allah'ın yüklediğı bir yükür. Bu yükten hepiniz bir parça sırtlayacaksınız ve çalışacaksınız gittiğiniz yerde. Mutlaka derneğiniz olacak, mutlaka vakfa katılımınız olacak, mutlaka sosyal çalışmaları yapacaksınız, mutlaka kültürel çalışmaları yapacaksınız, mutlaka dergilerimizi okuyacaksınız, okutacaksınız, yayaacaksınız. Mutlaka dergilerde söylediğimiz çalışmaları yapacaksınız. Buradan yani, tatil bitti çalışmaya diye, öyle gidiyoruz diye düşünüyorum.

Allah hakkı göstersin. Hakkı işletsin. Rızasını kazandırсын. Huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varmanızı nasip eylesin.

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
8 Şa'bân 1413 / 31.01.1993
Nevşehir

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

